

Arrest

nr. 277 226 van 9 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in december 2020. Op 17 december 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 november 2021 en 26 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 28 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse afkomst te zijn en bent op (...)1996 geboren in Khan Younis in Gaza. U bent van Arabische origine en moslim. Uw familie komt oorspronkelijk van Gaza en is niet geregistreerd bij UNRWA. U bent niet politiek actief en komt uit een gezin met 7 kinderen. Uw vader overleed in 2006 aan een ziekte. Hij werkte vroeger als taxichauffeur en tegellegger. U woonde met uw moeder, uw 4 broers en uw 2 zussen in de ouderlijke woning in Khan Younis die jullie eigendom was. Jullie woning verbindt de wijk Majaida en de wijk Seikaliya. In beide wijken wonen aanhangers van Fatah. U bent zelf niet politiek actief. Uw oom Mohammed heeft banden met Fatah en werkt als dokter in het Mubarak ziekenhuis. Uw oudste broer Faiyez is tevens sympathisant van Fatah en houdt zich soms bezig met sociale activiteiten. In 2015 verschaft Hamas zich via jullie woning een toegang tot de Fatah-gezinde wijk Majaida. In de wijk woont de familie M. met wie Hamas in een bloedvete verwickeld is. In 2015 begon u uw studies boekhouding aan de Palestina Universiteit in Gaza. Tijdens uw studies kluste u onder meer bij in een kledingzaak, baatte u een kraampje uit op de markt waar u huishoudelijk materiaal en kledij verkocht en werkte u met uw oom als tegellegger. U kon voor uw studies ook beroep doen op een beurs en werd financieel gesponsord door uw ooms. Tijdens de zomervakantie van 2015 nam u deel aan een recreatief jeugdkamp in Gaza. Het kamp was georganiseerd door de moskee Saka waar u ging bidden. Toen men tijdens het kamp de vlag van Hamas tevoorschijn haalde en de deelnemers werden opgeroepen om zich met de vlag te fotograferen besloot u het kamp vroegtijdig te verlaten. U wilde immers niets met Hamas te maken hebben. In februari 2016 begon Hamas u plots lastig te vallen. U werd aangesproken door mensen van de gemeente die zeiden dat u voor het uitbaten van een kraam een vergunning nodig had terwijl hiervoor normaliter enkel 2 sjekel standgeld per dag moest betaald worden. Tussen mei 2016 en midden 2017 werd uw kraampje ongeveer 7 keer door gemeenteambtenaren in beslag genomen. U betaalde telkens 120 sjekel om uw kraam en uw goederen terug te krijgen. U vermoedt dat Hamas u via deze manier onder druk wilde zetten zodat u met hen zou gaan samenwerken. Hamas wilde via u toegang en controle krijgen in de Fatah-gezinde wijk Majaida. Als gevolg van deze problemen stopte u midden 2017 met uw kraampje. U ging bij uw oom als tegellegger werken en begon uw vertrek uit Gaza te plannen. U kende sindsdien geen problemen meer met Hamas. In 2018 studeerde u af aan de universiteit. Uiteindelijk vertrok u op 25/04/2018 legaal uit Gaza en reisde u via Egypte en Turkije naar Griekenland. Daarna reisde u via Macedonië, Servië, Bosnië en Kroatië door naar Roemenië waar u op 16/08/2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat uw verzoek in Roemenië in oktober 2020 werd afgewezen, reisde u door naar Duitsland waar u op 21/10/2020 nogmaals een verzoek om internationale bescherming indiende. In december 2020 reisde u per trein door naar België. Op 17/12/2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U haalde aan niet terug te kunnen keren naar Gaza omdat u er geen leven en geen vrijheid heeft en u uw dromen en ambities wil waarmaken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Palestijns paspoort, kopieën van enkele schoolcertificaten en uw geboorteakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS, I, p.6). Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Ten eerste merkt het CGVS op dat uit uw verklaringen blijkt dat u na de stopzetting van uw werk als kraamuitbater midden 2017 geen enkel

probleem meer met Hamas heeft gekend (CGVS, I, p.13). Evenmin blijkt dat u in het laatste jaar voor uw vertrek uit Gaza zich voor problemen met Hamas zou hebben moeten schuilhouden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tot de dag van uw vertrek uit Gaza in het ouderlijk huis in Khan Younis bent blijven wonen. Tevens kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u in de periode voorafgaand aan uw vertrek als tegellegger uw brood verdiende (CGVS, I, p.13-14). Bovenstaande wijst er allerm minst op dat Hamas voor uw vertrek naar u op zoek zou zijn geweest dan wel dat u een vrees voor Hamas zou hebben gekoesterd (CGVS, I, p. 13-14). Op de vraag van het CGVS waarom u, rekening houdend met uw eerdere verklaring sinds midden 2017 geen enkel probleem meer met Hamas te hebben gekend, uiteindelijk in april 2018 Gaza heeft verlaten vertelde u dat u dromen en ambities had en deze wilde waarmaken, er in Gaza geen leven is en er geen vrijheid had (CGVS, I, p.14; p.17). Dergelijke verklaringen wijzen er niet op dat u Gaza verliet uit een gegronde vrees voor vervolging door Hamas. Dit wordt nogmaals onderstreept door het feit dat u geen enkel concreet element aanbracht waaruit blijkt dat u momenteel door Hamas gevisieerd wordt of door hen gezocht wordt (CGVS, I, p.14 + CGVS, II, p.3). In dit verband dient tevens te worden aangestipt dat uw familieleden sinds uw vertrek in Gaza in 2018 geen enkel probleem met Hamas hebben ondervonden, wat er wederom op wijst dat u actueel niet gevisieerd wordt door Hamas (CGVS, II, p.3).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw problemen met Hamas het CGVS allerm minst kunnen overtuigen. Vooreerst is uw verklaring als zou Hamas u sinds het zomerkamp van 2015 hebben willen rekruteren omdat ze via u toegang wilden krijgen tot de Fatah-gezinde wijk Majaida enkel gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen die u niet in concreto heeft aangetoond (CGVS, I, p.14 + CGVS, II, p.8).

Indien Hamas u om deze reden effectief wilde rekruteren kan verondersteld worden dat zij alles in het werk zouden stellen om een samenwerking met u te bereiken en u door hen over een mogelijke samenwerking zou zijn aangesproken of zijn benaderd, wat zoals blijkt uit uw verklaringen niet het geval is (CGVS, I, p.14-15).

Uit uw verklaring als zou Hamas na het kamp in 2015 enkele vrienden uit de moskee op u zou hebben afgestuurd om u over de zomerkampen te vertellen en u ervan te overtuigen dat de kampen niet door hen georganiseerd werden blijkt niet dat Hamas u ook effectief wilde rekruteren om toegang te krijgen tot de wijk Majaida (CGVS, II, p.10). U verklaarde hierover trouwens zelf dat uw vrienden hiervoor sindsdien niet meer bij u zijn langsgeweest en Hamas u de laatste 3 jaar voor uw vertrek niet op een andere manier probeerde te rekruteren (CGVS, II p.10). De vaststelling dat Hamas op geen enkel moment geprobeerd heeft om met u een gesprek aan te knopen over een mogelijke samenwerking wijst er allerm minst op dat zij u effectief in het vizier had en u in hun rangen wilde krijgen (CGVS, I, p.14 + CGVS, II, p.9; p.11).

Uw verklaring voor het CGVS als zouden de pesterijen met de gemeenteambtenaren van Hamas het gevolg zijn van uw vroegtijdig vertrek uit hun kamp in 2015 en zij u hiermee onder druk wilden zetten om met hen samen te werken is opnieuw enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u niet kon hardmaken (CGVS, I, p.15 + CGVS, II, p.9; p.13). Immers indien Hamas het op u gemunt had, dan kan verondersteld worden dat zij u ook op andere manieren zouden proberen raken wat zoals blijkt uit uw verklaringen niet het geval is (CGVS, I, p.15). U verklaarde in dit verband dat u vanaf midden 2017 voor uw oom als tegellegger ging werken en zei uitdrukkelijk sindsdien geen problemen meer met Hamas in Gaza te hebben gekend (CGVS, I, p.13).

Aanvullend merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de inbeslagnames van uw kraampje uitermate vaag en niet volledig coherent zijn. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 25/11/2021 de ene keer dat uw kraam in totaal 4 keer in beslag werd genomen en de eerste keer in mei 2016 plaatsvond (CGVS, I, p.11-12). Hierop gevraagd of u de andere drie keer in tijd kan situeren moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, I, p.12). Een andere keer wijzigde u hierover uw verklaringen en zei u dat uw kraam in 2017 4 keer in twee weken in beslag werd genomen (CGVS, p.13). Toen het CGVS hierna om verduidelijking vroeg en u vroeg naar de problemen in 2016 antwoordde u dat uw kraam ook in 2016 verschillende keren werd afgenomen (CGVS, p.13). Na confrontatie verklaarde u dat uw kraam in totaal meer dan 7 keer werd afgenomen en situeerde u de problemen in 2017 in het midden van het jaar (CGVS, I, p.13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 21/02/2022 werd gevraagd hoe vaak uw kraam werd afgenomen zei u het volgende: "Dus ja, ik herinner het me niet, maar ik zei in totaal bijna 3 keer." Nogmaals gevraagd om verduidelijking haalde u aan dat het meer was maar u zich niet precies meer kan herinneren hoeveel keer. U voegde er tevens het volgende aan toe: "Ik zei meer dan 3, minder dan 10 keer, minder dan 7 keer (CGVS, II, p.7). Dergelijke vage en algemene verklaringen doen het CGVS twifelen over de oprechtheid ervan. In strijd met uw eerdere verklaringen op 25/11/2021, waar u uw laatste probleem midden 2017 situeerde, zei u op 21/02/2022 dat eind 2017 de laatste keer uw kraam in beslag werd genomen (CGVS, II, p.7).

Bovenstaande vaagheden en discrepantie in uw verklaringen over uw problemen met Hamas zijn merkwaardig en doet het CGVS ernstig twifelen over de geloofwaardigheid ervan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Gaza te hebben. De door uw neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw geboorteakte en enkele schooldocumenten tonen uw identiteit, uw nationaliteit en uw studieniveau aan, elementen die hier niet ter discussie staan.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. In casu blijkt dat u een universitair diploma heeft behaald. U had de mogelijkheid om in Gaza te studeren (CGVS, I, p.4). Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaring als zou u hebben bijgeklust om uw studies te betalen en ook een deel op afbetaling heeft afgelost blijkt uit uw verklaringen dat uw familie enige financiële marge had die u toeliet dit te verwezenlijken. Zo konden immers ook uw broer Yusuf en uw 2 zussen hogere studies volgen. Uw broer studeerde af als verpleger en uw zussen volgden Engelse literatuur en een kunstopleiding (CGVS, I, p.5). Bovenstaande wijst erop dat er op

financieel gebied mogelijkheden waren binnen uw familie. Bijkomend dient er opgemerkt te worden, aangezien u over een universitair diploma beschikt, dat uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogd worden. Daarnaast had uw familie een woning in eigendom (CGVS, I, p. 5). Tevens dient er te worden vastgesteld dat u een aanzienlijk bedrag betaalde om Gaza te kunnen verlaten (CGVS, I, p.4-5). U geeft aan dat uw moeder een stuk landbouwgrond verkocht en ook uw ooms langs moederszijde uw familie financieel bijstaan (CGVS, I, p.5). Uw oom Fuaad baat een supermarkt uit, uw oom Mustafa is makelaar en heeft een eigen vastgoedzaak in Gaza (CGVS, II, p.4). Uw oom Mohammed langs vaderszijde is dokter en werkt in het ziekenhuis Mubarak (CGVS, I, p.7). Ook deze vaststellingen schetsen een vrij fraai beeld over de financiële draagkracht van uw familie. Tot slot merkt het CGVS op dat u tot op heden een goed contact heeft met uw familieleden in Gaza en niets in uw verklaringen erop wijst dat u bij terugkeer naar Gaza hier niet op zou kunnen rekenen (CGVS, I, p.6 + CGVS, II, p.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens Gaza. Situation sécuritaire van 14 februari 2022, beschikbaar op [<https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirepalestinien-gazasituationsecuritaire20220214.pdf>] of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020. Tijdens de verslagperiode was de veiligheidssituatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen. Er komen nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon, wat zoals blijkt uit uw verklaringen niet het geval is.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestiniens_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit

van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische militieën, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt

duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

2.3. In een eerste onderdeel gaat de verzoekende partij in op de *“Toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming op basis van de eerdere problemen met Hamas”*. De verzoekende partij meent dat *“de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn”* en dat zij *“een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken”*. Zij betoogt dat: *“Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen, zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, des te meer dat een essentiële element van zijn relaas (namelijk zijn regio van herkomst) wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS. Het is een belangrijk bewijs van de goede trouw van verzoeker. Zijn relaas is dus overall geloofwaardig.”* Indien er nog onduidelijkheden bestaan, is verder onderzoek vereist, dan wel dient haar het voordeel van de twijfel te worden toegekend, aldus de verzoekende partij. Zij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State.

Verder betoogt de verzoekende partij dat:

“Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS de feiten niet per se betwist. Wat door de verwerende partij werd betwist in de ernst van degene feiten.

In casu, benadrukt het CGVS dat verzoeker geen probleem meer met Hamas heeft gekend na de stopzetting van zijn werk als kraamuitbater midden 2017.

Het CGVS houdt er geen rekening mee dat verzoeker in die periode al zijn inspanningen heeft gedaan om het land te ontvluchten. Hij werd gedwongen te stoppen met werken na meerdere problemen. Het was een opeenstapeling van incidenten die verzoeker deed vluchten. Ondanks zijn volharding werd het hem duidelijk dat het voor hem onmogelijk was om vrij in Gaza te leven.

In de bestreden beslissing is het ook te lezen dat de familie van verzoeker geen probleem kreeg sinds pit periode. Dit is feitelijk niet juist. Zijn familie is beschouwd door de Hamas als sympathisant van Fatah. Als gevolgd krijgen ze regelmatig problemen. Ze worden slachtoffers van discriminatie. Bij voorbeeld, heeft de broer van verzoeker zeer recent problemen gekregen. Tijdens de Ramadan wild hij een kleine kraam uitbaten. Hamas agenten kwamen en namen al zijn goederen in beslag en zeiden dat hij geen recht had om daar te zijn. Hamas voert een discriminerend beleid; sommige mensen mogen een kraam hebben en anderen niet. Deze discriminatie werd ervaren omdat de familie van verzoeker Fatah steunt.

Bovendien kent verzoeker mensen die Gaza hebben verlaten en die, toen zij terugkwamen, zijn gearresteerd en gemarteld. Asiel zoeken door Hamas te bekritisieren is een fout die door hen niet wordt getolereerd. Dit werd niet onderzocht door de verwerende partij.

Het CGVS minimaliseert het relaas van verzoeker. Door dit te doen onderzocht CGVS niet het dossier van verzoeker op een zorgvuldige, objectieve en onpartijdige manier.

Ter herinnering stelt het UNHCR vast:

[...]

(UNHCR, “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, §§ 37-41).

Gezien de volatiele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Palestijn zijn we van mening dat de vrees van verzoeker gegrond is.

Daarnaast, ondanks het feit dat de verwerende partij de feiten van het relaas van verzoeker niet per se betwist, benadrukt het CGVS dat zijn verklaringen over zijn problemen met Hamas enkel gebaseerd zijn op vermoedens en veronderstellingen die hij niet concreto heeft aangetoond.

Om op deze conclusie te komen maakt het CGVS geen melding van informatiebronnen. De verklaringen van verzoeker moeten volgens ons begrepen worden in de grotere context van de levensomstandigheden in Gaza. Ter herinnering, bepaalt artikel 48/6 § 5:

[...]

Zonder zijn eigen op vermoedens en veronderstellingen, stelt het CGVS vast:

“Indien Hamas u om deze reden effectief wilde rekruteren kan verondersteld worden dat zij alles in het werk zouden stellen om een samenwerking met u te bereiken en u door hen over een mogelijke samenwerking zou zijn aangesproken of zijn benaderd, wat zoals blijkt uit uw verklaringen niet het geval is (CGVS, I, p.14-15).”

(bestreden beslissing pagina 2).

Deze redenering is ongegrond. Het is gebaseerd op geen enkele informatiebronnen. Ten meer, heeft verzoeker uitgelegd dat hij wel door vrienden werd onder druk gezet om samen met Hamas te werken. Bovendien, de “belastingen” dat hij als kraamuitbater moest aan de Hamas betalen was een manier om verzoeker onder druk te zetten. Opnieuw is de redenering van de verwerende partij feitelijk niet juist. Het CGVS minimaliseert het relaas van verzoeker op een subjectieve en partijdige wijze, zonder zijn vermoedens en veronderstellingen met objectieve informatiebronnen te ondersteunen.

Deze grief moet onderworpen worden.

Aanvullend vindt het CGVS dat de verklaringen van verzoeker over de inbeslagnames van zijn kraampje “uitermate vaag en niet volledig coherent” zijn. Verzoeker betreurt opnieuw deze conclusie.

Ter herinnering werd verzoeker ondervraagd over incidenten die in 2016 plaatsvonden, dat is te zeggen, vijf jaar voor zijn interview. Dit gebeurde in de loop van een zeer stresserende periode voor verzoeker. Deze soort van geheugenproblemen zijn regelmatig met asielzoekers (en iedereen). Het geheugen is geen recorder. In dit verband stelt UNHCR dat de herinnering van een persoon is bijna altijd gebaseerd op gevolgtrekkingen, ramingen en giswerk, en is zelden nauwkeurig:

[...]

(UNHCR, “Beyond proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems”, mei 2013, p. 59, <https://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>).

Aan zijn raadsman bevestigt verzoeker dat zijn kraampje zeven keer in beslag werd genomen. Er dient te worden opgemerkt dat dit element alleen onvoldoende is om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in vraag te stellen.

De beoordeling van het CGVS is te streng en moet verworpen worden.

Wat betreft het profiel van verzoeker, impliceert de verwerende partij dat verzoeker genoeg financiële middelen heeft en op de hulp van zijn familie kan rekenen, zodat hij geen problemen zou krijgen als hij naar Gaza zou terugkeren (bestreden beslissing pagina's 3 en 4).

Deze conclusie is opnieuw gebaseerd op een gedeeltelijke en subjectieve lezing van de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker kon Gaza verlaten dankzij de hulp van zijn moeder wie een stuk landbouwgrond verkocht. Dit was uitzonderlijk. De moeder van verzoekster heeft die mogelijkheid niet meer. Het gezin van de aanvrager heeft geen financiële middelen. Integendeel, de familie van verzoeker wordt door Hamas beschouwd als sympathisant van de Fatah. Ze worden voor dit reden door de Hamas gediscrimineerd. Integendeel, de banden van verzoeker met zijn familie brengen hem in een bijzonder riskante positie. Het CGVS hield geen rekening van deze aspect van het relaas van verzoeker.”

Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over het principe van het voordeel van de twijfel. Zij besluit dat: *“Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.*

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.”

2.4. In een tweede onderdeel gaat de verzoekende partij in op de *“Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet op basis van de veiligheidssituatie”*.

De verzoekende partij betoogt dat *“de geweldsuitbarsting gevolgen heeft gehad voor de veiligheidssituatie in de Gazastrook”,* dat de humanitaire situatie herhaaldelijk door ngo's naar voren is gebracht, dat ook het *“Hof van Den Haag”* heeft geoordeeld dat er sprake is van een humanitaire noodsituatie en dat Palestijnse verzoekers om internationale bescherming uit Gaza als vluchtelingen moeten worden erkend, dat de redenering in de voormelde rechtspraak van een rechtbank in Den Haag *in casu* moet worden toegepast, dat iedere burger van Gaza bescherming moet krijgen gelet op het rampzalig karakter van de humanitaire situatie, dat er in Gaza sprake is van een uiterst onstabiele veiligheidssituatie die tot de grootst mogelijke voorzichtigheid noopt waaruit kan worden afgeleid dat er in Gaza sprake is van een situatie van willekeurig geweld, dat er in mei 2021 een escalatie van het geweld plaatsvond wegens het conflict tussen Hamas en Israël waarbij ook burgers directe doelwitten waren, dat het staakt-het-vuren naar aanleiding van dit conflict broos is en reeds werd geschonden en dat een nieuwe escalatie van het geweld niet kan worden uitgesloten, en dat het conflict de blokkade door Israël heeft doen toenemen. Zij citeert hierbij uit

landeninformatie uit verschillende bronnen. Zij besluit dat: *“Uit alle bovenstaande overwegingen, en gezien de alarmerende ontwikkeling van de veiligheidssituatie in de Gazastrook, moet allereerst worden vastgesteld dat er van 10 mei 2021 tot 21 mei 2021 opnieuw een gewapend conflict met hoge intensiteit is geweest, aangezien volgens het arrest Diakité van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 « les forces régulières d'un État affrontent un ou plusieurs groupes armés » (§ 35) en naar de gebruikelijke betekenis van de termen in het dagelijks taalgebruik moet worden verwezen (§ 27).*

Uit het bovenstaande blijkt ook dat het niveau van geweld waarmee de bevolking van Gaza wordt geconfronteerd, zo hoog is geworden dat, overeenkomstig het El Gafaji-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 27 februari 2009, « il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'un civil renvoyé dans le pays concerné ou, le cas échéant, dans la région concernée courrait, du seul fait de sa présence sur le territoire de ceux-ci, un risque réel de subir lesdites menaces » (§43).

Derhalve komt de situatie in de regio van herkomst van verzoeker overeen met een situatie van willekeurig geweld en heeft verzoeker recht op de toekenning van subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980.

De verzamelde informatie moet dus op zijn minst tot uiterste voorzichtigheid leiden. De Bezette Palestijnse Gebieden worden gekenmerkt door grote instabiliteit. De veiligheidssituatie is onstabiel en precair. De humanitaire situatie is catastrofaal. Deze omstandigheden rechtvaardigen dat aan de verzoeker internationale bescherming wordt verleend.”

Verder verwijst de verzoekende partij naar artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en voert zij aan dat zij in Palestina onmogelijk een menswaardig leven kan leiden. Zij verwijst dienaangaande naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Tevens verwijst de verzoekende partij naar het principe van het voordeel van de twijfel, naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en naar rechtspraak van de Raad dienaangaande. Zij betoogt dat: *“Deze verschillende gebeurtenissen geven aanleiding tot een vermoeden dat hij zich in geval van terugkeer zal herhalen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om en het CGVS toont niet op geldige of voldoende wijze aan dat de verzoeker bij terugkeer niet langer het risico loopt vervolgd te worden. Het CGVS voert inderdaad geen enkel argument aan om dit vermoeden om te keren.*

Deze jurisprudentiële ontwikkelingen met betrekking tot de vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zijn logischerwijs ook van toepassing op het risico van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de bovenstaande verzoekt verzoeker Uw Raad hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. Aan de voorwaarden is het voldaan in die zin dat verzoeker duidelijk is geïdentificeerd, dat hij niet in de oorzaken van uitsluitingen van artikel 55/4 is en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.”

2.5. De verzoekende partij besluit als volgt:

“IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordelen dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Hamas.

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verder onderzoek van zijn problemen met de Hamas.

De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Rekening houden met de veiligheidssituatie in de Gazastrook provincie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade wegens het willekeurige geweld als aannemelijk te beschouwen.

De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

3. Aanvullende nota verwerende partij

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een artikel van Egypt Today getiteld *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* d.d. 16 november 2021 toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke andere wijze ze artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat Hamas haar wilde rekruteren om via haar huis toegang te krijgen tot de Fatah-gezinde wijk Majaida. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij haar paspoort, haar geboorteakte en een aantal schoolattesten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze documenten staven haar herkomst, haar identiteit en haar scholingsgraad, elementen die heden niet worden betwist doch die geen rechtstreeks verband houden met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van gewoonlijk verblijf is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de beweerde rekruteringspogingen van Hamas om via haar huis toegang te krijgen tot een Fatah-gezinde wijk. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat: *“Ten eerste merkt het CGVS op dat uit uw verklaringen blijkt dat u na de stopzetting van uw werk als kraamuitbater midden 2017 geen enkel probleem meer met Hamas heeft gekend (CGVS, I, p.13). Evenmin blijkt dat u in het laatste jaar voor uw vertrek uit Gaza zich voor problemen met Hamas zou hebben moeten schuilhouden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tot de dag van uw vertrek uit Gaza in het ouderlijk huis in Khan Younis bent blijven wonen. Tevens kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat u in de periode voorafgaand aan uw vertrek als tegellegger uw brood verdiende (CGVS, I, p.13-14). Bovenstaande wijst er allerminst op dat Hamas voor uw vertrek naar u op zoek zou zijn geweest dan wel dat u een vrees voor Hamas zou hebben gekoesterd (CGVS, I, p. 13-14). Op de vraag van het CGVS waarom u, rekening houdend met uw eerdere verklaring sinds midden 2017 geen enkel probleem meer met Hamas te hebben gekend, uiteindelijk in april 2018 Gaza heeft verlaten vertelde u dat u dromen en ambities had en deze wilde waarmaken, er in Gaza geen leven is en er geen vrijheid had (CGVS, I, p.14; p.17). Dergelijke verklaringen wijzen er niet op dat u Gaza verliet uit een gegronde vrees voor vervolging door Hamas. Dit wordt nogmaals onderstreept door het feit dat u geen enkel concreet element aanbracht waaruit blijkt dat u momenteel door Hamas gevisieerd wordt of door hen gezocht wordt (CGVS, I, p.14 + CGVS, II, p.3). In dit verband dient tevens te worden aangestipt dat uw familieleden sinds uw vertrek in Gaza in 2018 geen enkel probleem met Hamas hebben ondervonden, wat er wederom op wijst dat u actueel niet gevisieerd wordt door Hamas (CGVS, II, p.3).*

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw problemen met Hamas het CGVS allerminst kunnen overtuigen. Vooreerst is uw verklaring als zou Hamas u sinds het zomerkamp van 2015 hebben willen rekruteren omdat ze via u toegang wilden krijgen tot de Fatah-gezinde wijk Majaida enkel gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen die u niet in concreto heeft aangetoond (CGVS, I, p.14 + CGVS, II, p.8).

Indien Hamas u om deze reden effectief wilde rekruteren kan verondersteld worden dat zij alles in het werk zouden stellen om een samenwerking met u te bereiken en u door hen over een mogelijke samenwerking zou zijn aangesproken of zijn benaderd, wat zoals blijkt uit uw verklaringen niet het geval is (CGVS, I, p.14-15).

Uit uw verklaring als zou Hamas na het kamp in 2015 enkele vrienden uit de moskee op u zou hebben afgestuurd om u over de zomerkampen te vertellen en u ervan te overtuigen dat de kampen niet door hen georganiseerd werden blijkt niet dat Hamas u ook effectief wilde rekruteren om toegang te krijgen tot de wijk Majaida (CGVS, II, p.10). U verklaarde hierover trouwens zelf dat uw vrienden hiervoor sindsdien niet meer bij u zijn langsgeweest en Hamas u de laatste 3 jaar voor uw vertrek niet op een andere manier probeerde te rekruteren (CGVS, II p.10). De vaststelling dat Hamas op geen enkel moment geprobeerd heeft om met u een gesprek aan te knopen over een mogelijke samenwerking wijst er allerminst op dat zij u effectief in het vizier had en u in hun rangen wilde krijgen (CGVS, I, p.14 + CGVS, II, p.9; p.11).

Uw verklaring voor het CGVS als zouden de pesterijen met de gemeenteambtenaren van Hamas het gevolg zijn van uw vroegtijdig vertrek uit hun kamp in 2015 en zij u hiermee onder druk wilden zetten om met hen samen te werken is opnieuw enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u niet kon hardmaken (CGVS, I, p.15 + CGVS, II, p.9; p.13). Immers indien Hamas het op u gemunt had, dan kan verondersteld worden dat zij u ook op andere manieren zouden proberen raken wat zoals blijkt uit uw verklaringen niet het geval is (CGVS, I, p.15). U verklaarde in dit verband dat u vanaf midden 2017 voor uw oom als tegellegger ging werken en zei uitdrukkelijk sindsdien geen problemen meer met Hamas in Gaza te hebben gekend (CGVS, I, p.13).

Aanvullend merkt het CGVS op dat uw verklaringen over de inbeslagnames van uw kraampje uitermate vaag en niet volledig coherent zijn. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 25/11/2021 de ene keer dat uw kraam in totaal 4 keer in beslag werd genomen en de eerste keer in mei 2016 plaatsvond (CGVS, I, p.11-12). Hierop gevraagd of u de andere drie keer in tijd kan situeren moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, I, p.12). Een andere keer wijzigde u hierover uw verklaringen en zei u dat uw kraam in 2017 4 keer in twee weken in beslag werd genomen (CGVS, p.13). Toen het CGVS hierna om verduidelijking vroeg en u vroeg naar de problemen in 2016 antwoordde u dat uw kraam ook in 2016 verschillende keren werd afgenomen (CGVS, p.13). Na confrontatie verklaarde u dat uw kraam in totaal meer dan 7 keer werd afgenomen en situeerde u de problemen in 2017 in het midden van het jaar (CGVS, I, p.13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 21/02/2022 werd gevraagd hoe vaak uw kraam werd afgenomen zei u het volgende: *“Dus ja, ik herinner het me niet, maar ik zei in totaal bijna 3 keer.”* Nogmaals gevraagd om verduidelijking haalde u aan dat het meer was maar u zich niet precies meer kan herinneren hoeveel keer. U voegde er tevens het volgende aan toe: *“Ik zei meer dan 3, minder dan 10 keer, minder dan 7 keer (CGVS, II, p.7). Dergelijke vage en algemene verklaringen doen het CGVS twijfelen over de*

oprechtheid ervan. In strijd met uw eerdere verklaringen op 25/11/2021, waar u uw laatste probleem midden 2017 situeerde, zei u op 21/02/2022 dat eind 2017 de laatste keer uw kraam in beslag werd genomen (CGVS, II, p.7).

Bovenstaande vaagheden en discrepantie in uw verklaringen over uw problemen met Hamas zijn merkwaardig en doet het CGVS ernstig twifelen over de geloofwaardigheid ervan."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal de door haar aangehaalde feiten "*niet per se betwist*" doch wel de ernst van de aangehaalde feiten, dient vastgesteld dat uit een lezing van het geheel van de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven blijkt dat de commissaris-generaal, terecht, geen geloof hecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij door Hamas werd gevisieerd teneinde via haar huis toegang te krijgen tot een Fatah-gezinde wijk in Gaza. Dat de commissaris-generaal benadrukt dat de verzoekende partij geen problemen meer zou hebben gekend met Hamas nadat zij in 2017 stopte met haar werk als kraamuitbater, betekent immers niet dat hij wel geloof zou hechten aan de problemen die de verzoekende partij beweert voordien te hebben gekend. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing immers ook terecht op dat de verklaringen van de verzoekende partij over de pesterijen van gemeenteambtenaren van Hamas en de inbeslagnames van haar kraampje slechts gebaseerd zijn op vage vermoedens en bovendien tegenstrijdigheden bevatten, zodat aan deze beweerdde problemen evenmin geloof kan worden gehecht. Dat de verzoekende partij na 2017 geen problemen meer kende met Hamas relativeert in het licht van het voorgaande dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met Hamas. Waar de verzoekende partij dienaangaande aanvoert dat het om een "*opeenstapeling van incidenten*" ging waardoor zij diende te vluchten, laat zij na concreet te duiden welke problemen zij bedoelt. Uit een lezing van haar verklaringen op het CGVS blijkt dat zij geen andere problemen met Hamas aanhaalde nadat zij in 2017 met haar kraampje was gestopt. Het is dan ook allerm minst ernstig om *post factum* in haar verzoekschrift te beweren dat er sprake was van een "*opeenstapeling van incidenten*" waardoor het voor haar duidelijk zou zijn geworden dat het voor haar "*onmogelijk was om vrij in Gaza te leven*".

Verder voert de verzoekende partij aan dat haar familie wel degelijk nog problemen met Hamas ondervond na haar vertrek uit Gaza. Zij stelt dat zij worden gediscrimineerd en dat haar broer een klein kraam wilde uitbaten maar dat agenten van Hamas al zijn goederen in beslag namen en zeiden dat hij daar geen kraam mocht uitbaten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar beide persoonlijke onderhouden op het CGVS. De verzoekende partij laat overigens na te duiden op welke wijze de beweerdde discriminatie die haar familie van Hamas zou ondervinden, in haar hoofde op een nood aan internationale bescherming zou duiden. In het licht van de problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend toen zij een kraampje uitbaatte, is het des te meer ongeloofwaardig dat haar broer nadien eveneens zou proberen om een kraampje uit te baten. Verder dient erop gewezen dat om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie ten aanzien van haar familie is onvoldoende zwaarwichtig om in hoofde van de verzoekende partij gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Waar de verzoekende partij betoogt dat: “Bovendien kent verzoeker mensen die Gaza hebben verlaten en die, toen zij terugkwamen, zijn gearresteerd en gemarteld. Asiel zoeken door Hamas te bekritisieren is een fout die door hen niet wordt getolereerd. Dit werd niet onderzocht door de verwerende partij.”, dient opnieuw vastgesteld dat zij hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar persoonlijke onderhoud. Bovendien laat de verzoekende partij na te duiden welke mensen zij zou hebben gekend en/of op welke kritiek zij zouden hebben geuit op Hamas. De verzoekende partij laat tevens na enig objectief stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat Palestijnen die terugkeren naar Gaza nadat zij in Europa een verzoek om internationale bescherming indienden, door Hamas worden gearresteerd en gemarteld. Te dezen wijst de Raad erop (zie ook *infra*) dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

De verzoekende partij betoogt verder dat de commissaris-generaal geen informatiebronnen aanbrengt ter staving van zijn bewering dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar problemen met Hamas zijn gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die zij niet *in concreto* heeft aangetoond. Er dient evenwel op gewezen dat de vaststelling dat de beweringen van de verzoekende partij over haar problemen met Hamas zijn gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die zij niet concreet weet te maken, is gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partij zelf. Er is dan ook geenszins nood aan objectieve bronnen teneinde aan te tonen dat de verzoekende partij zich baseert op niet hard gemaakte vermoedens en veronderstellingen aangezien dit op eenvoudige wijze kan worden afgeleid uit een lezing van haar verklaringen afgelegd op het CGVS. Hetzelfde geldt waar de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal niet zonder het aanbrengen van informatiebronnen kan motiveren dat kan worden verwacht dat Hamas alles in het werk zou stellen om een samenwerking met de verzoekende partij te bekomen doch dat niet het geval blijkt. Opnieuw is deze motivering gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partij zelf. In de door haar geschetste context, waar zij beweert dat Hamas haar dermate zou viseren om via haar toegang te krijgen tot een Fatah-gezinde wijk dat zij heden nood zou hebben aan internationale bescherming, kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat Hamas zich meer moeite zou getroosten dan het lastigvallen van de verzoekende partij terwijl zij een kraampje probeert uit te baten, *quod non*. De verzoekende partij dient zelf aan de hand van haar verklaringen de context te verduidelijken waarin de door haar voorgehouden problemen zich zouden hebben voorgedaan. De commissaris-generaal heeft zich te dezen dan ook terecht op deze door de verzoekende partij geschetste context gebaseerd. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat de belastingen die zij als kraamuitbater diende te betalen een manier was om haar onder druk te zetten, komt zij niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen. Dat de verzoekende partij belastingen diende te betalen als kraamuitbater vormt op zich geenszins een afdoende indicatie dat Hamas haar onder druk zou proberen te zetten, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat Hamas alles in het werk stelt om met haar te kunnen samenwerken teneinde toegang te kunnen krijgen tot een Fatah-gezinde wijk.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal keren dat haar kraampje in beslag werd genomen, wijst de verzoekende partij op het tijdsverloop tussen de beweerde feiten en het moment van haar persoonlijk onderhoud. Tevens voert zij aan dat de beweerde feiten plaatsvonden tijdens een zeer stressvolle periode. Het tijdsverloop sedert de beweerde feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van de verzoekende

partij te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*. De verwijzing van de verzoekende partij naar een rapport van UNHCR werpt hierop evenmin een ander licht. De verzoekende partij brengt geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zij te kampen heeft met geheugen- of andere mentale gezondheidsproblemen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij aan haar raadsman bevestigde dat haar kraampje zeven keer in beslag werd genomen, hetgeen eens te meer aantoonde dat zij klaarblijkelijk niet te kampen heeft met geheugenproblemen, komt zij niet verder dan het bevestigen van één versie van de vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt. Waar zij stelt dat dit element alleen onvoldoende is om de geloofwaardigheid van haar relaas in vraag te stellen, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in april 2018 de Gazastrook verliet omdat zij dromen had en haar ambities wilde waarmaken en omdat er in Gaza geen leven en vrijheid is, waaruit evenwel niet kan blijken dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor Hamas. De verzoekende partij maakt met dergelijke vage en algemene beweringen geenszins een nood aan internationale bescherming in haar hoofde concreet aannemelijk. Te dezen merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij ook in Roemenië een verzoek om internationale bescherming indiende, dat werd afgewezen, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar en citeert uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.3.1. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoekende partij in gevolge de socio-economische omstandigheden in Gaza rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, ‘Operatie Beschermde Rand’ in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in Gaza. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16) en de COI Focus van 14 februari 2022. Volgens de COI Focus van 14 oktober 2021 is volgens de Gazaanse autoriteiten 479 miljoen dollar nodig om de vernielde huizen en infrastructuur door de oorlog van mei 2021 te herstellen. Zowel Egypte als Qatar hebben 500 miljoen dollar beloofd en in december 2021 zijn onder impuls van Egypte de werken aangevat om het puin te ruimen en worden grote infrastructuur- en woningbouw-projecten in het vooruitzicht gesteld (p. 10).

Ook werden een aantal versoepelingen doorgevoerd door Israël vanaf juli en augustus 2021 om het leven van de bevolking in Gaza gemakkelijker te maken. Evenwel blijft de economische en humanitaire situatie zeer precair en blijven de socio-economische gevolgen van de oorlog van mei 2021 voelbaar voor vele Gazanen, in het bijzonder de meest kwetsbaren. Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 30 november 2021, het OCHA rapport "Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10" van september 2021, en de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 14 februari 2022 evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens algemene situatie aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor de verzoekende partij niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Zij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza concreet aannemelijk maken. Bijgevolg moet de verzoekende partij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd: *"Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. In casu blijkt dat u een universitair diploma heeft behaald. U had de mogelijkheid om in Gaza te studeren (CGVS, I, p.4). Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaring als zou u hebben bijgeklust om uw studies te betalen en ook een deel op afbetaling heeft afgelost blijkt uit uw verklaringen dat uw familie enige financiële marge had die u toeliet dit te verwezenlijken. Zo konden immers ook uw broer Yusuf en uw 2 zussen hogere studies volgen. Uw broer studeerde af als verpleger en uw zussen volgden Engelse literatuur en een kunstopleiding (CGVS, I, p.5). Bovenstaande wijst erop dat er op financieel gebied mogelijkheden waren binnen uw familie. Bijkomend dient er opgemerkt te worden, aangezien u over een universitair diploma beschikt, dat uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogd worden.*

Daarnaast had uw familie een woning in eigendom (CGVS, I, p. 5). Tevens dient er te worden vastgesteld dat u een aanzienlijk bedrag betaalde om Gaza te kunnen verlaten (CGVS, I, p.4-5). U geeft aan dat uw moeder een stuk landbouwgrond verkocht en ook uw ooms langs moederszijde uw familie financieel bijstaan (CGVS, I, p.5). Uw oom Fuaad baat een supermarkt uit, uw oom Mustafa is makelaar en heeft een eigen vastgoedzaak in Gaza (CGVS, II, p.4). Uw oom Mohammed langs vaderszijde is dokter en werkt in het ziekenhuis Mubarak (CGVS, I, p.7). Ook deze vaststellingen schetsen een vrij fraai beeld over de financiële draagkracht van uw familie. Tot slot merkt het CGVS op dat u tot op heden een goed contact heeft met uw familieleden in Gaza en niets in uw verklaringen erop wijst dat u bij terugkeer naar Gaza hier niet op zou kunnen rekenen (CGVS, I, p.6 + CGVS, II, p.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

Waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat haar moeder reeds een stuk landbouwgrond verkocht doch deze mogelijkheid niet meer heeft, dient erop gewezen dat hieruit alleszins blijkt dat de verzoekende partij en haar familie niet in een mensonwaardige situatie leefden in Gaza. Dat haar moeder niet meer opnieuw een stuk landbouwgrond zou kunnen verkopen, een bewering die middels geen enkel objectief stuk wordt gestaafd, doet hieraan geen afbreuk. Dat haar gezin geen financiële middelen heeft, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, is niet te rijmen met haar eerdere verklaringen waaruit blijkt dat zij en haar broers en zus hogere studies konden volgen, dat haar familie een woning in eigendom heeft en dat verschillende ooms tewerkgesteld zijn en financiële ondersteuning boden. Uit deze elementen blijkt geenszins dat de familie van de verzoekende partij geen financiële middelen zou hebben, integendeel. Waar de verzoekende partij nog wijst op de sympathie van haar familie voor Fatah en de discriminatie die zij vanwege Hamas ondervinden waardoor zij in een “*bijzonder riskante positie*” zou worden gebracht, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat de verzoekende partij haar problemen met Hamas niet concreet aannemelijk weet te maken en dat zij evenmin aantoont dat haar familie door Hamas wordt gediscrimineerd, laat staan dat deze discriminatie dermate zwaarwichtig zou zijn dat er in haar hoofde een nood aan internationale bescherming uit zou kunnen worden afgeleid. Aldus werpt de verzoekende partij geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven, die onverminderd overeind blijven.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat het voor haar onmogelijk is om in Palestina een menswaardig leven te leiden en dat haar levensomstandigheden voor haar vertrek zodanig waren geworden dat dit als een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM moet worden beschouwd, laat zij na concreet te duiden over welke levensomstandigheden zij het heeft.

Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat haar leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zullen zijn dat zij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

8.3.2. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en waarop de beoordeling door verwerende partij is gebaseerd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij over een origineel paspoort beschikt zodat er ook geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om de nodige documenten te verwerven om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke

andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sinaï 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "Comprehensieve Operatie Sinaï 2018" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen. Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), maar dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. De grensovergang werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. In casu brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Tenslotte wijst de Raad er op dat volgens het artikel uit Egypt Today, "Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid" van 16 november 2021, bijgebracht door verwerende partij in haar aanvullende nota van 11 juli 2022, de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken geopend is in beide richtingen alle dagen van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn.

Uit de beschikbare informatie, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het

buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat de verzoekende partij in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft bijgevolg niet aangetoond dat zij in geval van terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar en citeert uit een uitspraak van een rechtbank in Den Haag, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard. Bovendien betreft de uitspraak een geval waarin de betrokkene bescherming en bijstand heeft genoten van UNRWA, *quod non in casu*. Tevens dient erop gewezen dat de uitspraak dateert van 24 augustus 2020 en dan ook heden bezwaarlijk als actueel kan worden beschouwd, gelet op de volatiele situatie in Gaza.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

8.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 27 augustus 2021 en de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte.

Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Gardiens des murs'.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties. Escalaties van zwaar en grootschalig geweld hadden in 2019 wederom plaats.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen. Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op na verschillende maanden van kalmte in de Palestijnse gebieden. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. De periode tussen 1 augustus 2021 en 31 januari 2022 wordt in het algemeen gekenmerkt door een relatieve kalmte. Er werden vijandelijkheden van lage intensiteit gerapporteerd tussen midden augustus en midden september 2021 maar in de maanden oktober, november en december 2021 werden geen noemenswaardige incidenten gerapporteerd (COI Focus, 14 februari 2022, p. 15-16). Op 1 januari 2022 werden twee raketten afgevuurd naar Israël die in de zee terechtkomen. Dit wordt toegeschreven aan een technisch probleem maar worden door Israël gezien als een provocatie waarop Hamas doelwitten worden gebombardeerd, waarin 3 Palestijnen gewond raken. In 2021 overlijdt het merendeel van de Palestijnse slachtoffers tijdens de luchtaanvallen van Israël in de oorlog van mei 2021 (COI Focus 14 februari 2022, p. 25).

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden

ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Van 11 tot 24 januari 2022 worden volgens OCHA regelmatig waarschuwingsschoten gelost door de Israëlische troepen in de nabijheid van de bufferzone of de kust om toegangsbeperkingen te laten respecteren, maar hierbij wordt niemand gewond (COI Focus, 14 februari 2022, p. 21).

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De volgende vraag die beantwoord dient te worden is of de verzoekende partij voldoende persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Dienaangaande ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element waaruit zou kunnen blijken dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omwille van haar persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laat zij na te duiden op welke wijze zij deze artikelen geschonden acht.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. De verzoekende partij duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

Aldus worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

10. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Gaza. Bijgevolg is de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS